

Fény sugar

Evangeliumi hitebraztó és hímélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiget, Pestmegye.

„És ne vigy minket kísértetbe.”

Megint egy „és”, amely összeköti ezt a kérést az előbbivel. Az összefüggést könnyen megtalálhatjuk. Azt a szívet, amely bűneit meglátta, megbánta és bocsánatot nyert, soha nem ismert békeség és öröm tölti be. Kincseit szeretné megtartani, viszont azt is tudja már, mennyire képtelen megállni a maga erejéből. Ezért fordul Istenhez segítségért, védelemért.

„Ne vigy minket kísértetbe!” Isten tulajdonképen senkit sem kísért. Ezt az ördög teszi, de Isten tud róla és megengedi. (Jób 1.) Az Úr megengedi, hogy a sátán megkísértse Jóbot. Miért? Hogy Jób megismerhesse a maga szívének bajait, Isten szentségét, — hogy közelebb kerülhessen Istenéhez. Kísértések idején látja meg az ember, mit nyert azzal, hogy Megváltója kezébe tette le életét. Ezért mondja Jakab apostol, hogy teljes örömmel tartsátok, mikor különféle kísértésekbe estek. Az Úr ugyanis mindig megadja a kimenekedést (I. Kor. 10. 13.) annak, aki ezt tőle kéri és azt a maga idején igénybe veszi.

A kísértés azonban végződhet rosszul is. Mikor az embert „vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága” és a kívánság megfogaván bűnt szül. Így ejtette meg az ördög Évát. Bennünket pedig még könnyebben tud bukásra vinni, mert mi már bűnös hajlamokkal születtünk. Csupán ezeket kell felingerelnie bennünk és ha az alkalom megvan, és az Urtól erőt nem veszünk, bűnbe esünk.

Fenti kérésünket úgy is meg hallgatja Isten, hogy megőriz az alkalmaktól. A veszélyre pedig minden esetben figyelmeztet. Sajnos, megtörténik, hogy az ember nem ügyel erre, nem veszi igénybe az Úr védelmét sem, hanem elköveti újra a bűnt. Mi legyen most? Csak egy segítség van: a megalázkodás. Ez újra visszajuttat a békeséghez. Ha azonban valaki erre nem hajlandó, inkább mentegeti a bűnét, semhogy beismerné, — ezzel lelki szemei meghomályosodnak. Minden következő esetben növekedik a homály. Végre oda juthat a lélek, hogy már nem tud különbséget tenni a jó és rossz, az engedelmesség és az engedetlenség között. A maga akaratát, Isten akaratának tartja és zuhan lefelé a lejtőn a veszedelembé. Milyen rettenetes, hogy olyanok is belekerülhetnek ebbe az állapotba, akik egykor magukénak mondhatták az Istennek békességét és az Úr Jézus volt az életük világossága! — Nagyon vigyázzunk!

T. E. d. ft.

A hazatérő fiú.

A „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet f. é. jún. 28–30-i evangélizáló konferenciáján elhangzott előadás.

Ez a fiú előbb elment hazulról. Elment, mert az atyai házban nem tetszett néki a fegyelem. Olyan helyre vágyott, ahol azt csinálhatja, amit akar. Távol otthonától egy ideig a kedve szerint ment minden. Volt sok cimborája, akikkel „dobzódva élt.” Azonban, amint fogyott a pénze, elmaradoztak a hívei is. Egyszerre csak magában maradt. Kezdte észrevenni, milyen hideg, szeretetlen világ veszi körül. Mikor nagy szükségében annak a vidéknek egyik polgárához szegődött és a disznókat kellett őrizni, bár éhezett, még a moslékból sem adtak neki. Nem volt mellette egyetlen megértő, résztvevő szív sem.

Ekkor magába szállt. Elgondolkozott a törtéteken és megértette, hogy atyját a szeretet vezette, mikor bizonyos dolgokat számon kért, vagy megtagadott tőle. Az atyai házat elhagyva épen ezt a gondoskodó szeretetet vetette el magától. Ezért oly elhagyatott most, ezért kell szenvednie.

Ez a fiú mi vagyunk. Az egész emberiség és minden egyes ember külön-külön. Az atya: Isten, az atyai ház: az Istennel való közösség. Mi nem emlékezhetünk arra, hogy elhagytuk volna az atyai házat, mert ezt a bűnt őseink, Ádám és Éva, követték el öntudatosan. Mi már távol születünk az atyai hajléktól. Mint, mikor valaki kivándorol Amerikába és ott gyermekei születnek. Ezek egy ideig nem tudják és sokáig meg sem értik, hogy nekik nem Amerika az igazi otthonuk és hogy azok a körülmények, amelyek között vannak, nem a hazai viszonyok. Később hallomás útján szereznek tudomást erről és akkor kel fel szívökben a vágy a távoli haza után.

Igy vagyunk mi is. Azt az életet tartjuk természetesnek, amely körülvesz bennünket. Megállapítjuk, hogy a földön nincs igazi szeretet, békeség, boldogság, hogy az élet nehéz, — és azzal vígasztaljuk magunkat, hogy egyszer majd csak véget ér. Mily szomorú volna, ha így lenne valóban! De nincs így.

Isten az Ő nagy kegyelméből kezünkbe adta az Igét. Ebből értesüléseket szerezhetünk igazi hazánkról, a Mennyek-országáról. Sőt találkozhatunk emberekkel is, akik már haza tértek és közvetlen tapasztalataikból adhatnak felvilágosítást róla. Így megtudhatjuk, hogy már a földön élő ember is közösségben élhet Istennel, élhet a Mennyek-országában. Sőt már itt a földön kell oda bejutnia, hogy halála után is ott élhessen.

Hogyan juthatunk oda?

Mit csinál a fiú? — Mikor mindent jól átgondolt, azt is, hogy otthon bőségben élhetne, itt meg nyomorog, elhatározta, hogy felkel, elmegy az atyjához és arra kéri, tegye olyanná, mint a béresei közül egy. Tudta, hogy a béres felett rendelkeznek és annak engedelmeskednie kell. Most már nem riadt vissza ettől sem, hiszen jól látta, hová jutott a saját akaratával. Csak egy vágya volt: Vissza, vissza az atyjához, aki bölcsen, szeretettel vezeti a házat. El fogja mondani neki, hogy megbánta a bűnét, bocsánatot kér, rendelkezésére bocsátja magát, csak ott lehessen újra az atyai házban.

Ugyanezt kell megtennünk nekünk is, ha békességre akarunk eljutni. Meg kell látnunk, hogy vétkeztünk Isten ellen, mert a magunk akarata szerint éltünk eddig és ez tulajdonképpen a bűn. A bűn, amelybe bele-születtünk, amelyet összeületeinkől örököltünk és magunk is folytattunk. Ez tartott távol bennünket Istentől, ez okozta, hogy igazi szeretetben

nem volt részünk. Azonban felkelhetünk mi is és bocsánatot kérhetünk az Atyától. Az út kész, amely visszavezet Isten házához, Isten szívéhez. Az Úr Jézus ez az út. Ő a kereszten elszenvedett halálával megszerezte néktünk a bűnbocsánatot. Csak kérnünk kell és elfogadnunk a Benne való hit által. Végül: rendelkezésére kell bocsátanunk magunkat. Valóban vissza kell térnünk az eredeti álláspontra, mikor még az ember mindenben Isten akarata szerint élt, teljesen összhangban vele, teljes függésben tőle. Aki ezt megtette, élvezi az atyai háznak gondoskodó szeretetét, többé nem elhagyott, többé nem szegény, hanem boldog. — A fiú hazatért.

T. E. d, ft.

Cserebogarak.

Rendkívül sok cserebogár pusztított a vidéken. A család tagjai elhatározták, hogy néhány reggel nagyon korán felkelnek és a még dermedt cserebogarakat lerázzák a fákról és elpusztítják. Úgy is tettek. Reggel mindenki frissen, vidáman látott munkához, csak egy volt köztük, aki így okoskodott és beszélt a többieknek: Ebben a kertben lehet körülbelül száz fa. Egy reggel legföljebb 8—10 fáról tudjuk elpusztítani a cserebogarakat, de azokról is csak egy részét. Ha csak néhány reggel csinálhatjuk, az nem sokat ér. De ha minden fáról összeszedhetnénk is, ott a szomszéd kertje és a közeli erdő, ahonnan ezerszámra jönnek majd ismét. Mi értelme van annak, hogy most itt töltsük az időt ezzel? Ez annyi, mint egy csepp a tengerben. Evvel nem fogjuk megmenteni a kertünket! Így töprengett, zúgolódott ez a valaki, míg a többiek mitsem számolva, szorgalmasan dolgoztak és vidáman mondták

közben-közben: „Na, ezzel is kevesebb van az ellenségből!”

Te vajjon melyik csoportba tartozol?

Emberi számítás szerint talán mindegy volt, hogy 100.000, vagy csak 90.000 cserebogár pusztított a kertben. De az kiszámíthatatlan kárt jelentett volna a saját lelküknek, ha tétlenül nézték volna a pusztító ellenséget és nem tették volna meg azt, ami tőlük telte. Nem az a fontos, hogy a munka, melyet végezzük, kicsi vagy nagy, hasznosnak vagy hiábavalónak látszik.

Csak egy a fontos, hogy milyen szívvel, milyen indulattal végezzük. Mert az Úr a szívet nézi!

Minden munka által valamire tanítani akar minket az Úr: türelemre, hűségre, szeretetre stb. El akar készíteni itt a földön, a különböző körülmények által, a menny számára. Talán sokszor felsóhajtasz, hogy hiábavaló mindennap ez az egyforma állandó robot! Hivatalba, munkába járni, főzni, takarítani stb. De épen azok által alakítja ki benned az Úr az isteni természetet (II. Pét. 1, 4), ha engeded. Fontos, hogy megértsed az Úr célját és hálás légy a szeretetért amellyel formál. Minden munka közben a mennyei célt lásd magad előtt. Ne lefelé, a földre fordítsd tekintetedet, hanem fölfelé nézz és akkor mindennek megérted a célját és örömmel, hálás szívvel veszed, amit az Úr eléd hoz.

Igen tanulságos epizódot jegyeztek fel Lőrinc barát életéből. Ő Istennek nagyon megáldott eszköze volt.

De kezdetben nehéz volt megtanulnia az engedelmességet. A rendfőnök egy alkalommal azzal bízta meg, hogy naponta öntözzön meg a kertben egy száraz karót.

Eleinte hűségesen is végezte ezt a szokatlan munkát.

De mikor társai nevelték és gúnyolódtak fölötte, megharagudott és kijelentette, hogy ő ilyen hiábavaló munkát nem fog végezni.

Egy darabig így ment a dolog. Egy napon találkozott a folyosón a rendfőnökkel, aki így szólt hozzá: „Fiam, te valóban jól öntözöl, a gaz mindenütt fölver már minket.” Lőrinc barát megértette, hogy az engedetlenség ártalmas gyomjára céloz az előjárója. Elszégyelte magát és elhatározta, hogy engedelmeskedik, akármibe kerüljön is.

Ettől kezdve ismét hűségesen öntözte a száraz karót. És íme, egy napon kikelt egy babszem, amely fölűszott a karóra. Terebélyes bokor lett és szép termésével megörvendezettette Lőrinc barátot és megszégyenítette a gúnyolódotkat.

Az Úr megáldja a hűséges és engedelmes munkát, külsőképen is és ad látható eredményeket is. De legfontosabb az, hogy a szívünkben elérje az Ő szentséges célját.

B. A. d. t.

„Már csak Krisztus.”

Egy betegápolónő beszélt el a következő megtérés történetét: Egy férfi, aki megbetegedéséig a világ szórakozásai között élt, kórházunkba került. Hálás volt a szeretetért, amelyben részesült és ennek valami külső jelét is kívánta adni. Egyik nap egy színházjegyet akart ajándékozni egyik ápolónőjének, hogy amint mondotta, „kellemes estét” szerezzen neki. Ez azonban köszönettel visszautasította azzal, hogy sohasem megy színházba, mert „keresztyén”.

Másnap másik ápolónőjének nyújtotta át a jegyet, azonban ugyanazt a választ kapta. Egy-két nap múlva egy harmadiknak kínálta

a jegyet. Ez az ápolónő, ki szintén azok közé a boldog emberek közé tartozott, akik az Ur Jézust megváltójuknak ismerhetik és Uruk-nak tartják és ezáltal Isten gyermekei és örökösei; valamivel hosszabban felelhetett néki. Azt mondta, hogy oly kincsnek van a birtokában, amely sokkal, de sokkal több örömet szerez neki, mint a világnak minden színháza és szórakozóhelye. Néki már nem kell a színház, mert szívét betölti az Ur békesége és öröme.

Ez a válasz nagyon meglepte a férfit, különösképen pedig az ejtette gondolkodóba és az nyugtalanította, hogy hárman mondták neki ugyanazt. Megkérdezte ápolónőjét, hogy jutott ahhoz a boldogsághoz és hogy ő, akinek nem-sokára meg kell halnia, részesülhetne-e benne. Az ápolónőnek nem volt annyi ideje, hogy feleljen, azonban adott a betegnek egy könyvecskét, amelynek az volt a címe: „Rossz, de mégsem eléggé rossz.” Különös cím. Van sok olyan szív, amely elismeri, hogy nem jó és nem tiszta Isten előtt, de nem annyira rossz, hogy Isten előtt elveszett volna. Ezért nem kívánják a kegyelmet, nem keresik az üdvösséget, a megmenetést, amely Jézusban megadatott nekünk.

A beteg elolvasta a könyvecskét és egy-két nap múlva azt mondta ápolónőjének, hogy egy dolog kivételével minden az ő állapotát jellemzi.

„Mi az a kivétel?”

„Nos”, — felelt a beteg — „könyvecskéje olyan emberről szól, aki rossz, de nem annyira rossz a maga szemei előtt, hogy a Megváltóhoz kellene fordulnia, azonban nem szól arról, mikor egy ember rosszabb, semhogy Jézus-hoz mehessen. Erről nem szól ez

az írás, pedig épen ez az én esetem. Nem is sejti, milyen nagy bűnös vagyok én!”

„En csakugyan nem tudom”, — felelte az ápolónő, — „de Isten tudja és Ő azt mondja Igéjében, hogy Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy a bűnösöket megmentse, a „legnagyobbat” is, a „legelsőket” is. Az, aki magát a „legelső”-nek nevezte, Isten kegyelméből már a mennyben van. megmosva a Jézus vérében. Tarsusi Saul volt az, a későbbi Pál apostol.”

Szegény ember ezt nem tudta olyan hamar megérteni, ez túl sok volt számára. Néhány napig hallgatott erről a legfontosabb dologról. Ugy látszott, mintha nem kívánná, hogy beszéljenek neki róla. Láthatólag nagyon sokat szenvedett, még pedig napról-napra jobban kínozta az a kérdés: „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?”

Végre beállott a fordulat, meglátszott rajta, hogy békességet talált, békességet Jézusban, békességet Istennel. Mikor ápolónője az ebédet hozta neki, így szólt: „Valami mondanivalóm volna, de nem találok meg hozzá a szavakat. Oly borzasztó tudatlan vagyok ezekben a dolgokban, de a szívem olyan nagyon boldog, hogy azt sem tudom, hogy mit tegyek a boldogságtól: „Tudom, hogy az én Megváltóm él.”

Fagyöngy-keresztyének.

Californiában van egy vidék, ahol a növényzetet egészen ellepte a fagyöngy s az embernek az a benyomása, hogy mindent megfojt. A fagyöngy élősdű növény. Rátelepszik a fákra, bokrokra és kiszívja nedvüket. Így bőszeges táplálékhoz jut, de azért fagyöngy marad és nem változik meg. Nem akar cseresznyevagy alma-fává lenni, csak magasan

fenn tartózkodni és támogatást, védelmet, táplálékot kapni. Ehhez a fagyöngyhez hasonlított sok keresztyén is. Csatlakoznak Isten gyermekeihez, de nem azért, hogy az életük megújuljon, hanem csak azért, hogy támogatást, táplálékot, tekintélyt, jóhírnevet nyerjenek. Így szólnak: „Hordozzatok engem, tápláljatok engem. de életem végéig fagyöngy akarok maradni.”

Egy Isten nélkül való város.

Északamerikában, Új-Mexikóban szabadgondolkozók „Liberal” néven új várost alapítottak. Be akarták bizonyítani, hogy a legnagyobb boldogság tér be oda, ahol az ember a vallástól szabad lehet. Éppen ezért abban a városban templom ott nem épülhetett, papot alkalmazni nem lehetett, hitoktatás sem volt. A vasárnapot nem ünnepelték meg. Lássuk, mi volt az eredmény évek múlva?

A lakosság kilenctized része nagyon szerette volna birtokát eladni és elköltözni onnan. Miután mindeddig nem volt a városban egyetlen iskola sem, el lehet gondolni, milyen elvadult az ifjúság. Mindenütt az iszákosság, erkölcs telenség és viszálykodás uralkodott. Bár a város termékeny vidéken feküdt és gazdag szénbányák vették körül, semmi fogalma sem volt és egy gyár sem épült. A bűn az emberek megrontója.

GONDOLATOK

Aki a testnek hódol, az Krisztus ellensége. Magunk mellett lenni annyi, mint Ő ellene lenni. A győzelmesekről ez van megírva: „Nem kimélték életüket mindhalálig,” vagyis: megtagadták önmagukat.

KÜLMISSZIÓ

A keresztől a Keresztig.

Egy orosz városkában Harnoszlai-poliában élt egy híres rabbi. Fiait egy állás nélküli zsidó tanító tanította, akinek hat éves fiacskája szintén bejárt a házi iskolába. A fiúcska azonban annyira túl tett tanulás dolgában a rabbi jóval idősebb fiain, hogy az apa állását veszti, ha nem adja a tehetséges fiút más iskolába. Ebben az iskolában történt, hogy egyszer a gyermekek a zsinagógába vonultak, s az útbaeső keresztény templomra ráköpve V. Mózes 7. 26-ot idézték. Ez átkot mond azokra, akik más vallásból való dolgokat tesznek magukévá. Hogy hogy nem, a mi fiatal barátunk, egy botot vesz erre a kezébe, többféle figurát ír a homokba s köztük egy keresztet. Mikor ezt a tanító megtudja, rárohan s elkezd ütni, tépni, harapni a fiút. Egész éjjelre az iskolába zárják s csak reggel tudja meg, hogy mindez a keresztért történt. Ám ez a kegyetlen megtorlás ép az ellenkezőt váltotta ki! Attól fogva a kereszt mind kedvesebb lett a szívének s nyár végére szobájának minden falát kereszttekkel festette tele.

Ettől fogva mindig lesték. Az apjára amúgy is irigy rabbi, többször megmotoztatta, hogy nincs e valami, a zsinagógából lopott tárgy nála. Egy ily motozás alkalmával Mendelssohn Mózesnek, a filozófusnak, a Szentírásról szóló magyarázata kerül ki zsebéből. Több se kell! A 13 éves fiú, ki közben apját is elveszti, kénytelen a városból való száműzetést tudomásul venni. Magános útja egy erdei kápolnához vezet. Itt megint előtte áll a kereszt. Hogy miről van szó benne, még nem érti, de most is rendkívül megragadja. A zsidó fiú kalap levéve áll a kereszt előtt, majd leborul és imádkozik. Így buk-

kan reá egy hívő orosz paraszt. „Mit alszol itt, te kis zsidó? Nem tudod, hogy ez a hely minékünk mily szent s mi Istent imádjuk itten?” „Ez a hely nekem is szent! S a te Istened, az enyém is.” Felelt a mi kis zsidónk, mire az orosz őt megáldotta. Ám még sok évnek kellett eltelnie, míg eljutott a keresztől a Kereszt-hez. 18 éves volt, mikor Berdiczevben először kezébe került az új-testamentom. Az az öreg ember, akinél ezt látta, nem volt hajlandó odaadni, mert ő maga is szorgalmasan olvasta az evangéliumokat. Pedig de szerette volna! Már már kedvét veszti, mikor egy zsidó tanító, ki előtt szívével kiönti, türelemre inti. Ezenkívül is még sok ösztönzésre, bizonyosgételre, megvilágosodásra volt szüksége, míg az árnyék helyett a valóságot s a keresztben a Megváltót megismerhette. Végre pár évvel később bekövetkezett a keresztültörés. A kereszt felett meglátta a „Keresztet”, mely az ő megmentésére szeretettet. E nélkül már már elveszítette volna a „keresztet” is, melynek jelvényéért egykor annyit szenvedett. Róma 4. 25. A keresztől a Keresztig megtetted már te is az utat?

Zionsfreund nyomán.

MIT MOND A KERESZT?

*Mit mond a kereszt az útfelen,
A vándornak, ki arra megyen?
Vigasztalás szelid szavát:
„Bűnöd az Úr hordozta, ládd!”*

*Mit mond a kereszt az útfelen,
A vándornak, ki arra megyen?
Reménység biztató szavát:
„Kereszt visz téged mennybe át.”*

*Mit mond a kereszt az útfelen,
A vándornak, ki arra megyen?
Oly nagy, oly bölcs a felelet:
„Hordozd te is keresztedet!”*

*Mióta Jézus szenvedett,
A szenvedés is édesebb.
Hordom, nem zúgolódva mitsem,
A mennybe jutni hadd segítsen.*

Némethöl: Vargha Gy.-né.

Tudakozzátok az írásokat!

Szept. 16. Zsolt. 122. *I. Thess.* 4: 13—48. Milyen csodálatos vigasztalást tud nyújtani Pál azoknak, akik az ő meghalt szeretteik miatt búsulnak. Nemcsak afelől biztosítja őket, hogy azok feltámadnak, hanem afelől is, hogy ők pedig, ha életben találja őket az Úr, mikor visszajön, halál nélkül nyerik meg a feltámadási testet s abban az Úrhoz ragadhatnak. Hogy az Úr Jézus visszajövelele mikor lesz, azt Pál sem tudhatta, s azóta sem tudhatja egyetlen ember sem, de Pál vigasztalása azért minden idők hívőinek szól. Akiket az Úr földi életükben teljesen elkészíthetett, azok részesülni fognak az első feltámadásban, vagy az elragadtatásban.

Szept. 17. Csel. 24: 1—16. *I. Thess.* 5: 1—11. Annak, hogy valaki az első feltámadásnak, vagy az elragadtatásnak részesé legyen, megvan a maga föltétele. Nem elég a megtérés, hanem az új életben folytatást ébereknek kell lenni, hogy a hit, szeretet és reménység teljes mértékben betöltsse a szívet. Ezt Isten Szent Lelke viszi végre azokban, akik minden fenntartás nélkül odaadták magokat az Úrnak. Az ilyenek nem számítgatják ki naptár szerint az Úr eljövételének napját és óráját, hanem mindenkor készen tartják magukat, s égő méccsessel és telt olajos korsóval várják az égi Völegény megérkezését. Ezek az okos szűzek. A bolond szűzek pedig, bár szintén megtért, hívő lelkek de átadásuk, hitők és engedelmességük hiányos volt, nem vehetnek részt a Bárány mennyegzőjén, hanem várniok kell az általános feltámadásig.

Szept. 18. Csel. 24: 17—27. *I. Thess.* 5: 12—28. Az Úr eljövetelét váró lelkek nem téllen ábrándozással töltik az időt, hanem hűségesek a mindennapi élet legaprólékosabb dolgaiban is. Alázatosak, s éppen azért hajlandók magok fölött földi vezetőket is elismerni, akiket az Úr állított oda. Gondot viselnek mindazokról, akik reájok vannak bízva, s szeretettel szolgálnak nekik szükségök szerint. Örvendezés, hálaadás, imádkozás töltik szívüket, s tesz ki az alkalmassá, hogy a Szent-Lélek elvégezhesse bennök munkáját, s tisztán és feddhetetlenül állhassanak meg az eljövendő Úr előtt. Milyen gyönyörűséges élet ez, s mily kevesen választják!

Szept. 19. Csel. 25: 1—12. *II. Thess.* 1. Aki igazán szentül akarnak élni az Úrban, azok nem kerülhetik el a háborgatást, s az evvel járó szenvedéseket. A thesszalónikainak sem kerülhették el. A hitellenek mindig háborgatták az Isten gyermekeit, s mennél teljesebb azoknak az Úr iránt való odaadása, annál jobban.

De Isten őrzi az övéit, mint a szemefényét, s ha itt e földi életben sokszor úgy látszik is, mintha a hitellenek diadalmaskodnának, nem fogják azok elkerülni a büntetést. Isten igazságos, s megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint. Az adhat nyugalmat, békeséget Isten gyermekeinek a szorongatások között.

Szept. 20. Csel. 25: 13—27. *II. Thess.* 2: 1—12. A mostani időkben a kegyelem idejét éljük. A Sátánnak ugyan nagy hatalom van engedve, hogy az embereket kísértse, de Isten Lelke is folyvást munkálkodik, s aki Reá hallgat, azt kimentí a Sátán töréből. A kegyelmi idő azonban le fog jární, s a Sátán megtestesülése, az Antikrisztus meg fog jelenni, s akik addig nem engedtek az Úr hívó szavának, azokat teljesen hatalmába keríti. képtelenné teszi őket a megtérésre. Milyen komoly intő szó ez mindenki számára, hogy ne halogassa a megtérést, mert nem tudja, mikor következnek el a legnehezebb idők.

Szept. 21. Csel. 26: 1—23. Zsolt. 75: 5—8. „Az Isten az igaz bíró”, ez van írva e fölé a zsoltár fölé. Az egyetlen bíró, aki nemcsak külső jelek után ítél, hanem belelát a szívnek legelrejtettebb zugába is, felismeri ott azokban a bűnnek minden titkos gyökerét, de felismeri az Ő utána való vágyakozásnak minden legkisebb jelet is. S az Úr a szívnek állapota szerint ítél, aszerint aláz meg, vagy magasztal fel. „Minden féltett dolognál jobban őríz meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld. 4: 23)

Szept. 22. Luk. 14: 1—11. Ef. 4: 1—6. Máté 12: 1—8. Zsid. 4: 9—13. Az Isten népének szombatja lelki szombat, a léleknek az az állapota, amikor teljesen az Úrban pihen, mert nem állott ellent, mikor Isten beszéde, mint élő és ható éles fegyver megítélte, s minden napvilágra hozott, ami benne rejtőzött. Ez az ítélet, bármily tisztító erejű volt is, nem csinált belőle tökéletes embert, aki most már meg volna szabadítva a vétkezés lehetőségétől, hanem képessé tette arra, hogy hit és engedelmesség által folyvást az Úrban maradván, megőriztesse magát a Sátán gonosz nyilaitól. Ilyen értelemben szól Pál apostol is a tökéletességről, amelyre igyekszik.

Szept. 23. Zsolt. 123. *II. Thess.* 2: 13—3: 5. Miért nem mindenkié a hit? Azért, mert nem mindenki fogadja el Isten kezéből. Mert a hit is Isten ajándéka, nem az ember érdeme. Isten pedig az Ő ajándékát személyválogatás nékül mindenkinek felajánlja. S akik hisznek, azokat „Isten hatalma őrzi hit által az idvességre.” (I. Pént. 1: 5) Az Úr pedig hű, s a bennünk elkezdett munkát véghezviszi, ha mi magunk meg nem akadályozzuk ezt hitetlenségünk,

vagy engedetlenségünk által. „Aki mindvégig állhatatos marad, az idvezül” (Máté 24: 13) mondja maga az Úr Jézus.

Szept. 24. Csel. 26: 24—32. *II. Thess.* 3: 6—18. Pál apostol minden levelében bepillantást nyújt nekünk a keresztyén lelki élet legmélyesebb titkaiba, de egyúttal lelkünkre köti a keresztyén igazságok gyakorlati alkalmazását a mindennapi életben. Ha el akarod nyerni a koronát, ha készen akarod várni az Urat, ha a győzelmek seregében akarsz lenni, akkor földi munkáidban légy szorgalmas, kötelességtudó, hűséges és igaz. Ne legyen neked kicsiny a legkisebb sem, ha az rád van bízva, s ne rettenj vissza a legnagyobbtól sem, ha Isten arra hív el. Nem feladatod nagysága szerint fogsz megítélni, hanem hűséged szerint, amellyel a reád bízott feladatot végezted.

Szept. 25. Csel. 27: 1—26. *I. Pét.* 1: 1—12. Mint ahogy a földi élet szünetessel kezdődik, úgy kezdődik a lelki élet az újjászületéssel. Az újjászületést Isten Leke vízi véghöz bennünk. Az újjászületés belső összeköttetésben van Jézus Krisztus váltsághalálával és feltámadásával. Az újjászületett ember ezt ragadja meg hit által, s így lesz övé reménység által az az örökség is, amely a mennyekben van eltéve számára. Mig a mennyei teljes örökség átvételéhez eljut, addig meg kell neki futnia a földi pályát, amelyen szenvedések is várnak reá, de hite éppen ez által próbáltatik ki és edződik meg. S ha hite a próbákat igaznak bizonyul, akkor a földi élet után megnyeri azt a mennyei örökséget, amelybe még az angyalok is vágyakozva tekintenek belé.

Szept. 26. Csel. 27: 27—44. *I. Pét.* 1: 13—25. Nem botor-e az olyan gazdag örökös, aki könnyelműen eljártssa örökségét, vagy az olyan királyfi, aki saját hibája által elveszíti a koronát? S mennyivel botorabb még az emberi lélek, ha eljártssa a mennyei örökséget, amely el van készítve számára! Ha nem érti meg azt, hogy neki Istennek odaszentelt életet kell élnie, telve istenfélélemmel, engedelmességgel, igazsággal és szeretettel. Ezekkel bizonyíthatja be az ember, hogy lelke romolhatatlan magból, Isten igéje által újjászületett, s ő valóban gyermeke lett az Atyának, tehát számíthat az örökségre.

Szept. 27. Csel. 28: 1—16. *I. Pét.* 2: 1—10. A születés után következik a növekedés. Az újjászületés után is növekedésnek kell következnie. A csecsemőt az anyatej táplálja, Isten újjászületett gyermekeit az Ige. Az újjászületett emberek, mint élő kövek rakatnak együvé, hogy belőlök Isten temploma épüljön fel. Az alapkö

Jézus Krisztus, más fundamentumot senki sem vehet. Aki nem erre van ráépítve, az nem tartozik a templomhoz, annak számára Krisztus nem üdvösség köszikléje, hanem botránkozás köve, amelyen össze-töri magát. A templomban vagy-e, vagy a templomon kívül? Ha még kívül vagy, siess, míg nem késő, bejuthatsz, ha engedelmeskedsz az igének, amely megtérésre hív.

Szept. 28. Csel. 28: 17—31. *II. Krón.* 1: 7—12. Isten igéje avval biztat, hogy nem hiába imádkozunk, Isten meghallgatja kéréseinket. De annak föltételei vannak. Öszintén, alázatosan, önzetlenül kell imádkoznunk. A képmutató, elbizakodott, magadicsőségét kereső farizeus imádsága nem kedves Isten előtt. Salamon ifjú korában, királysága kezdetén, Isten kedve szerint tudott imádkozni, s így nemcsak megkapta, amit kért, hanem többet is kapott. Fájdalom, Salamon nem maradt mindhalálig ilyen alázatos és önzetlen, de Isten áldása sem kísérhette mindvégig úgy, mint atyját Dávidot. Ha győzedelmes imádkozóvá akarsz lenni, aki hitével hegyeket tud mozgatni, akkor légy mindvégig alázatos és önzetlen.

Szept. 29. Máté 22: 34—46. *I. Kor.* 1: 4—9. *Márk* 10: 17—27. *Jak.* 2: 10—17. Istennél minden lehetséges. Igen, lehetséges a legnagyobb csoda is, hogy a bűnben született, bűnben élő ember, akiben semmi jó sincs, aki csak büntetést és kárhozatot érdemel, újjászülessék, megtisztuljon, megszentelődjék, s Istennek boldog gyermekévé, Krisztus örökös társává váljék. Lehetséges ez a rablógyilkosoknak, s lehetséges az önmagukkal megelégedett s mások által is nagyratartott „becsületes, vallásos embereknek.” Igen, mind a kettő nagy csoda, s alig lehetne megmondani, melyik a nagyobb. Mert könnyebb a tévének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak, az okosnak, a becsületesnek, a vallásosnak magát megaláznia s a szoros kapun beférnie.

Szept. 30. Zsolt. 126. *I. Pét.* 2: 11—25. Jézus a szenvedésekben is legtekélyesebb mintaképünk, Őbenne semmi bűn sem találatott, tehát minden szenvedés méltatlanul érte. De Ő a szenvedést öaként vállalta, a mi javunkért, s panasz és zúgolódás nélkül tűrte. Mi sokszor a saját bűneink folytán szenvedünk s azt sem tudjuk panasz nélkül viselni. Az Urért való szenvedéseket is sokszor nem szívessen vállaljuk, hanem inkább elkerüljük. Hogy volnánk így méltó követői Mesterünknek és Királyunknak? Nézzünk fel az Ő keresztfájára s tanuljunk meg szeliden, alázatosan hálaadással szenvedni.

Vargha Gyuláné.